

PORTFOLIO | MARTA DRGAS

Marta Drgas

data urodzenia 05.02.2000

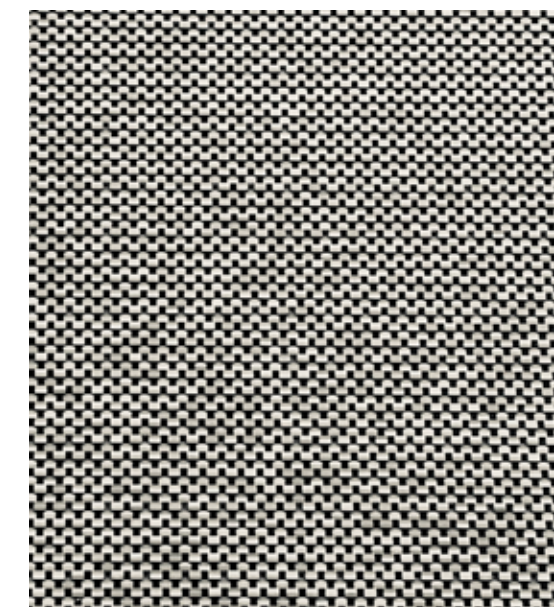
zamieszkanie Poznań

telefon 603 847 837

email mart.drgas@gmail.com

Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

Architektura i Urbanistyka

I Prace indywidualne

studium potencjału działki przy Alejach Marcinkowskiego 25:

- architektura mieszkaniowa | 2021

- projekt budynku typu „mixed use” | 2021-22

ichi - projekt stolka

II Prace zespołowe

instalacja haptyczna | OSSA Spatium | 2020

Fluid future of Detroit | YAC Detroit Waterfront District | 2020-21

Villa Laterem | konkurs architektury ceglanej | 2021

co-existence | Iceland Volcano Lookout Point | 2021-22

Grunwald - projekt zagospodarowania urbanistycznego | 2021-22

III Prace rysunkowe

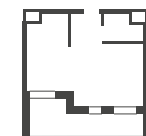
Aleje Marcinkowskiego 25
Pracownia Projektowania Architektonicznego I

mgr inż. arch. Hugon Kowalski

Głównym założeniem projektu było stworzenie budynku dla różnego typu potencjalnych mieszkańców w zakresie od studentów do większych rodzin.

Działka usytuowana jest w samym sercu Poznania, przy Alejach Marcinkowskiego 25. Bezpośrednie sąsiedztwo rozbudowanego gmachu Biblioteki Raczyńskich stało się wyzwaniem do zaprojektowania korespondującej z nią formy. Bryła, będąca wynikiem poprzedzających analiz urbanistycznych i geometrii działki stanowi odpowiedź na zastaną sytuację. Projektowany budynek implementuje rozwiązanie fasady biblioteki będące smukłą, niespełna 2,5 metrową, gładką ścianą, cofniętą w głąb działki. Zaakcentowano również ważną oś widokową zlokalizowaną od strony Placu Wolności. Siedmiokondygnacyjny budynek poddyktowany jest wysokością bryły biblioteki. Jako rozwiązanie problemu projektowego zaproponowano sześć różnych modeli mieszkań.

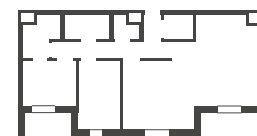
MODUŁY MIESZKAŃ

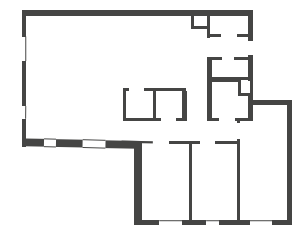
moduł A
30.23 m²

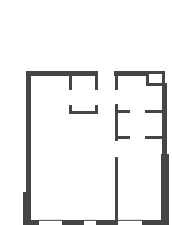
moduł B
48.21 m²

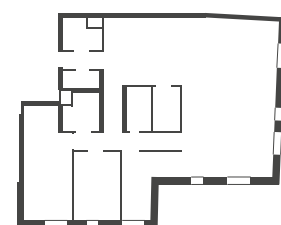
moduł D
73.90 m²

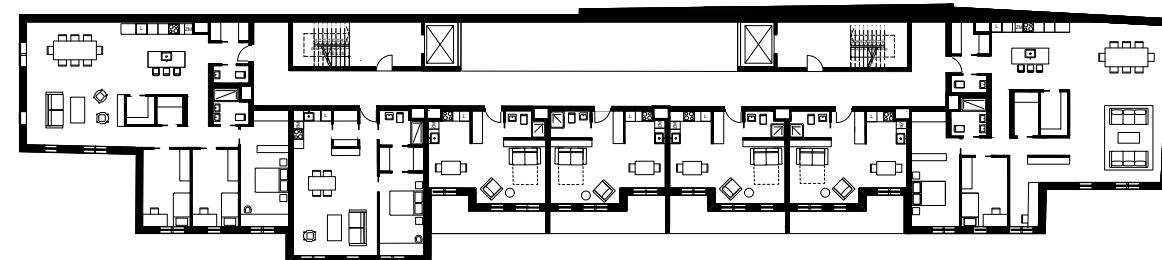
moduł E
124.92 m²

moduł C
57.66 m²

moduł F
130.94 m²

rzut kondygnacji I i II

rzut kondygnacji III i IV

rzut kondygnacji V i VI

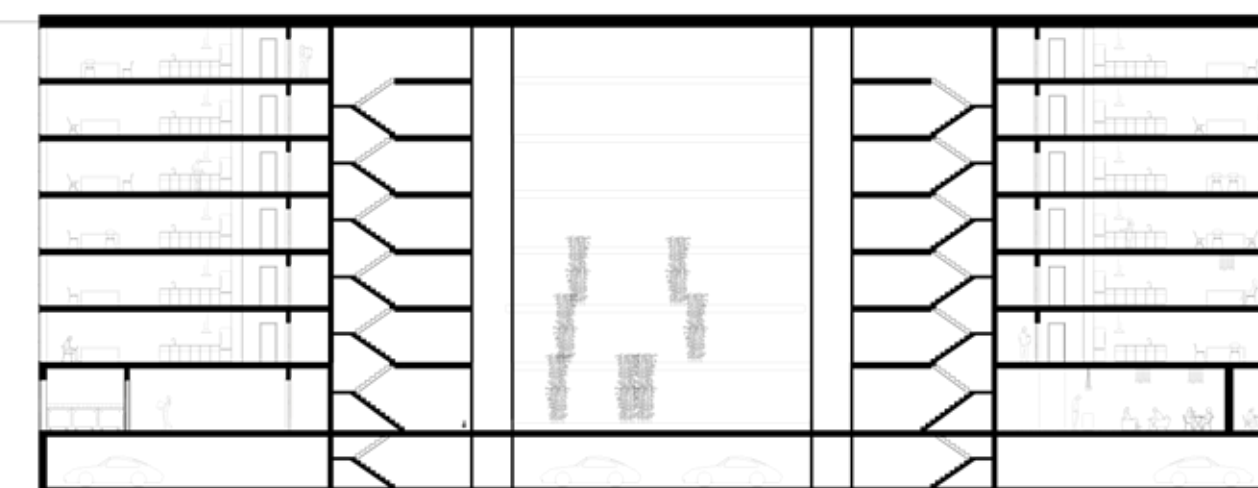
elewacja wschodnia

elewacja południowa

elewacja zachodnia

przekrój podłużny

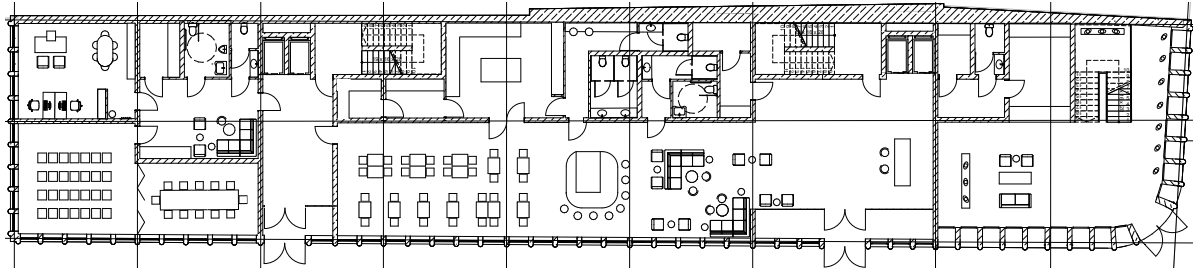

Projekt budynku typu „mixed use”

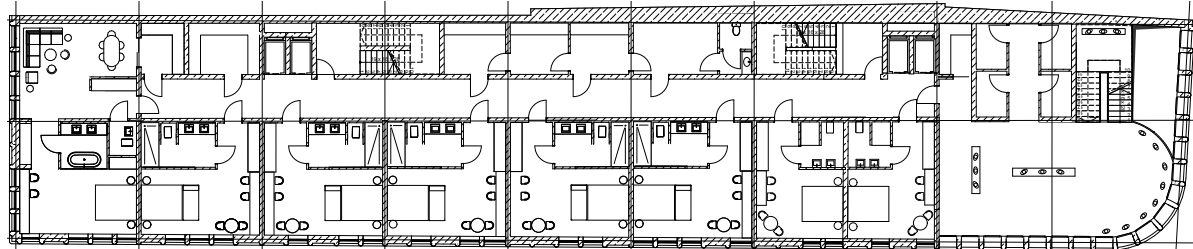
Pracownia Projektowania Architektonicznego III dr hab. inż. arch. Stanisław Sipiński, prof. UAP

Problem projektowy zadania stanowiło stworzenie obiektu mającego spełnić program funkcjonalny, na który składa się hotel butikowy wraz z apartamentami, mała restauracja dostępna dla ludzi z zewnątrz oraz reprezentacyjny butik.

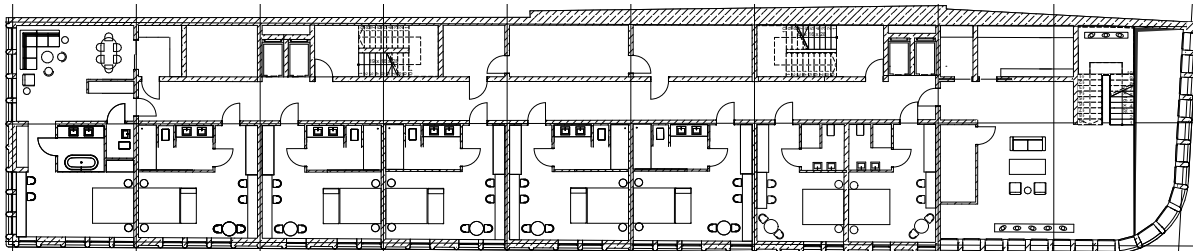
Działka zlokalizowana jest w samym centrum Poznania, w bliskim sąsiedztwie Placu Wolności oraz Starego oraz Starego Rynku, Projektowany obiekt musiał sprostać wszelkim standardom wyznaczanym poprzez prestiżową okolicę. Musiał on jednocześnie dopisać się do kontekstu historycznego pierzei Alei Marcinkowskiego, jak również nowoczesnego, rozbudowanego gmachu Biblioteki Raczyńskich. Stanowiło to pewnego rodzaju wyzwanie polegające na meandrowaniu między tradycją, a minimalistyczną awangardą. Odpowiedź na zadanie projektowe musiała być połączeniem bardzo specyficznego kodu estetycznego, jednocześnie spełniając założenia zdwywersyfikowanego i konkretnego programu funkcjonalnego.

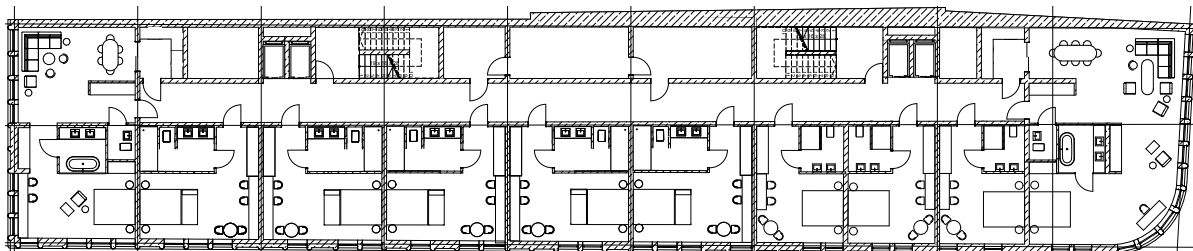
rzut parteru

rzut kondygnacji I

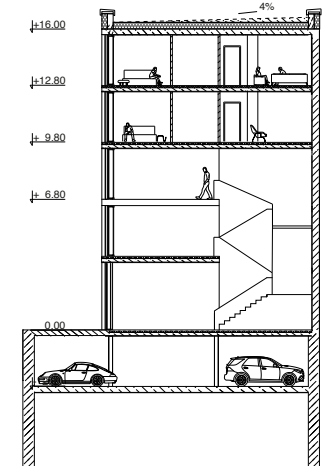

rzut kondygnacji II

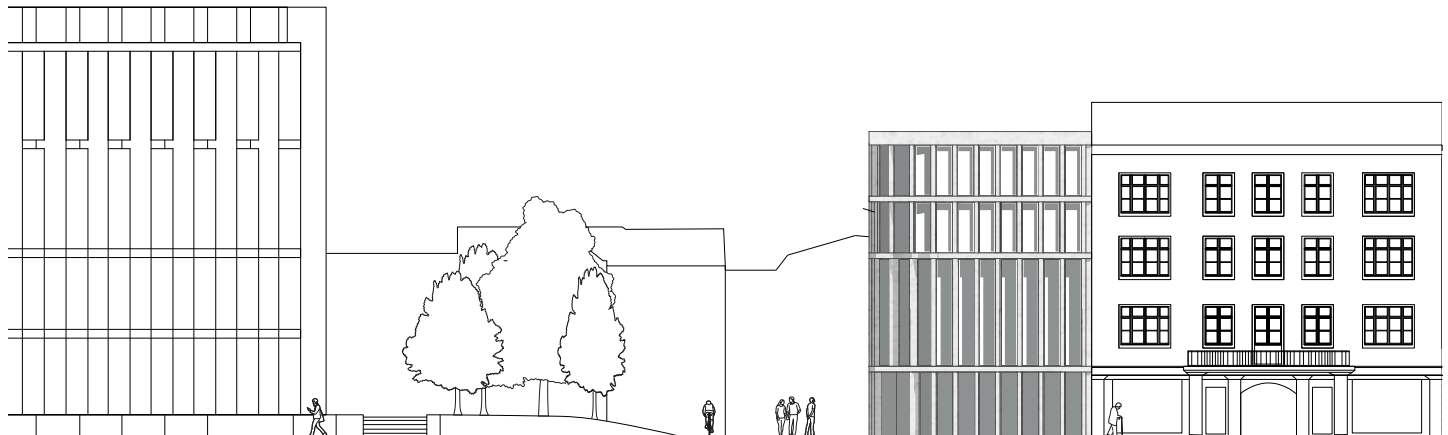

rzut kondygnacji III, IV

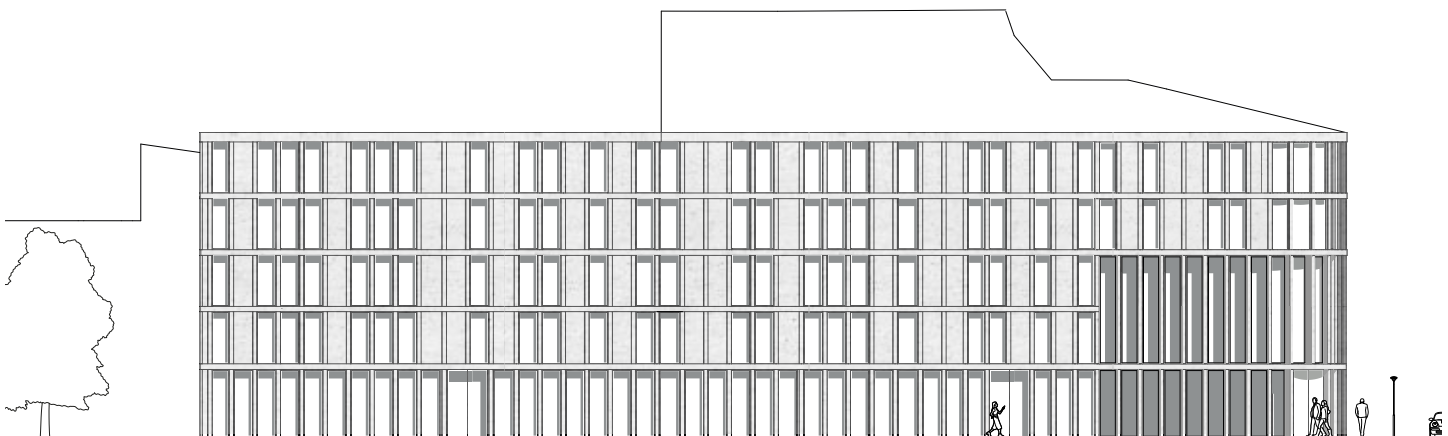
		apartamenty
apartamenty	pokoje hotelowe	butik
konferencja	lobby restauracja	

przekrój poprzeczny

elewacja wschodnia

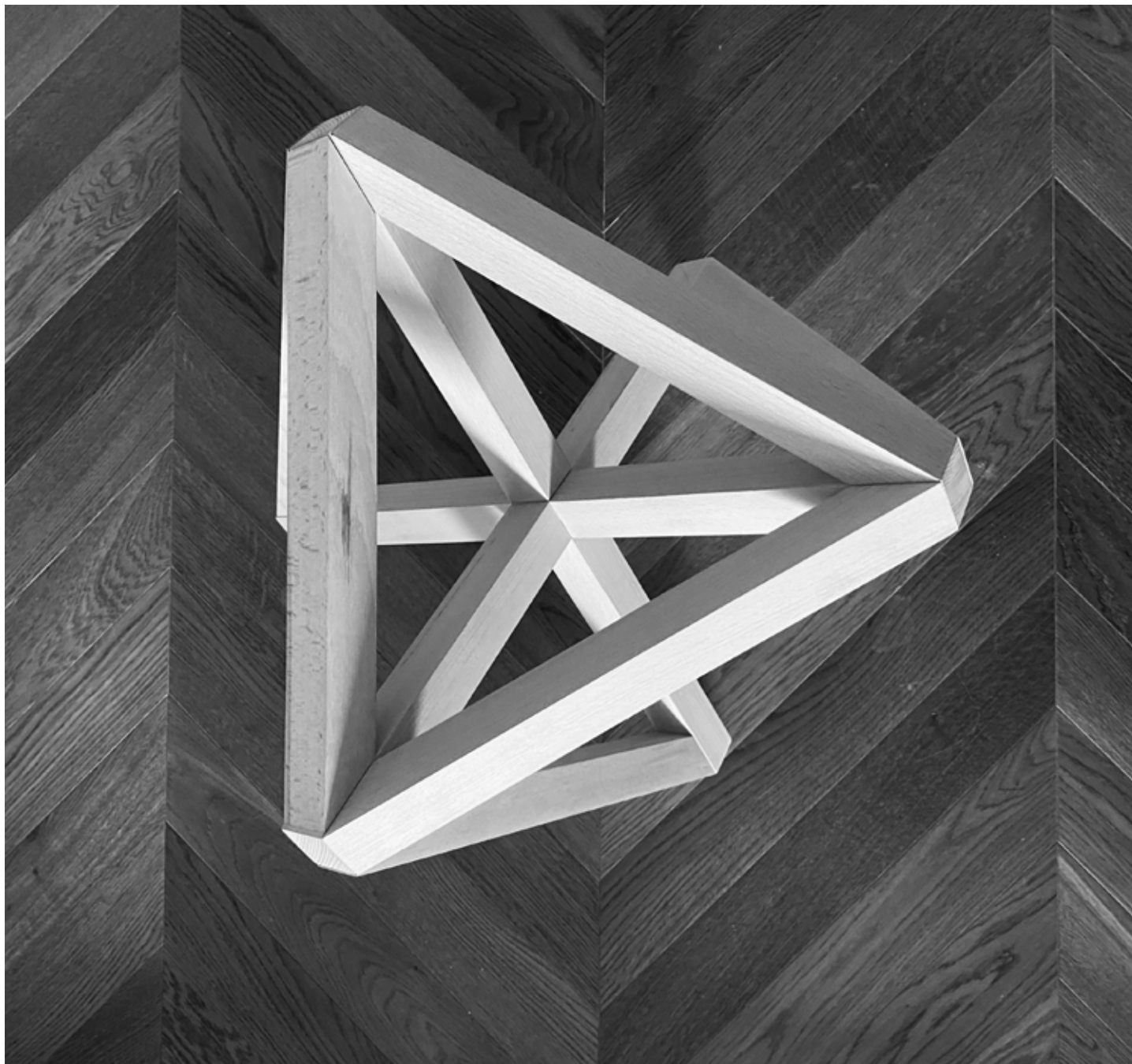

elewacja południowa

elewacja zachodnia

Ichi
Pracownia Projektowania Mebla III
mgr Mateusz Słociński

Jeden.

Inspiracją projektu jest Serpentine Pavillion projektu Sou Fujimoto.

Taboret stanowi interpretację zarówno rozwiązania konstrukcyjnego, jak i samej formy pawilonu. Jego nazwa nawiązuje do węzła w rdzeniu taboretu.

Ichi, czyli jeden.

Jeden węzeł - chidori - wywodzący się z tradycyjnej japońskiej stolarki, stał się pretekstem do powstania formy.

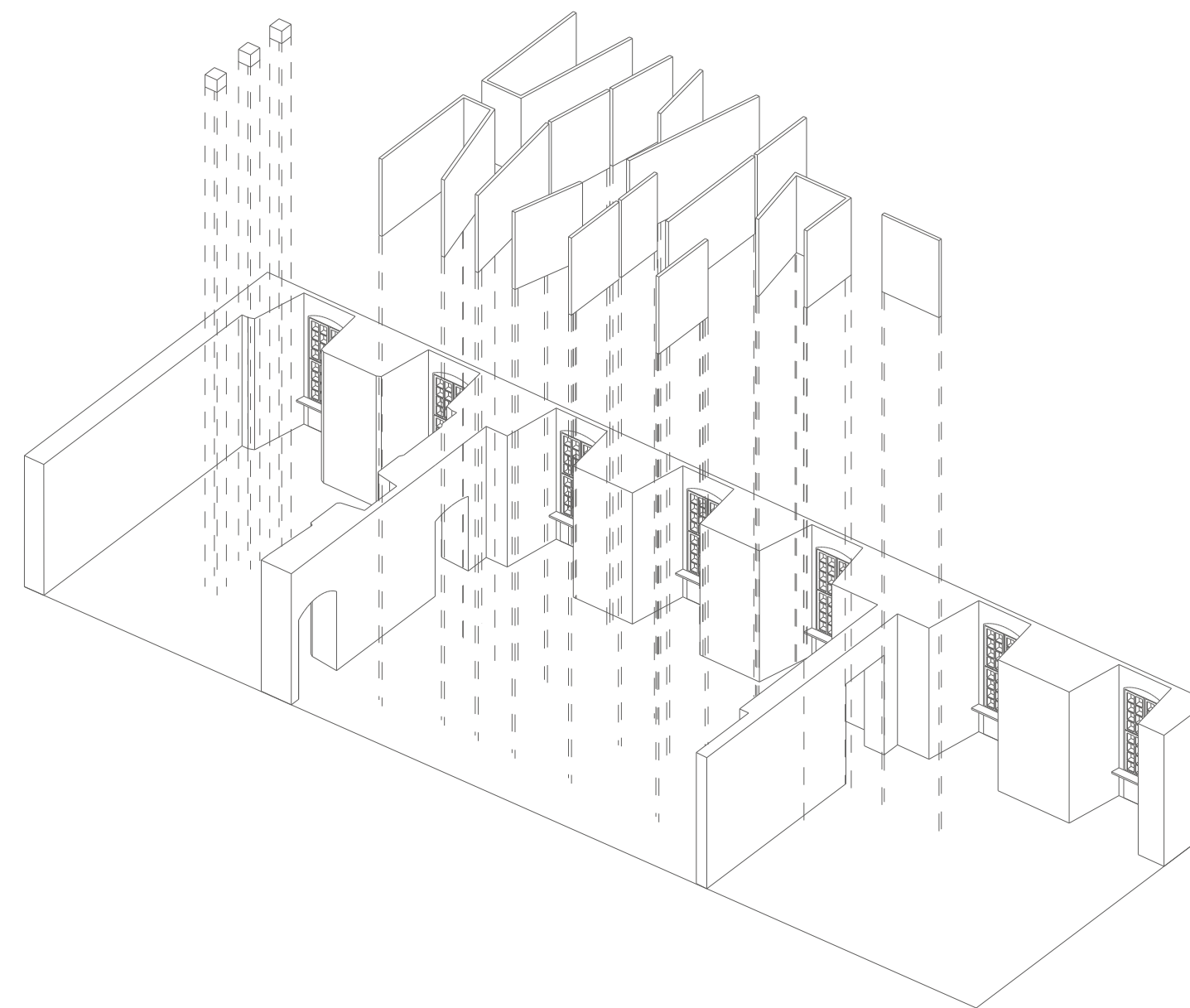
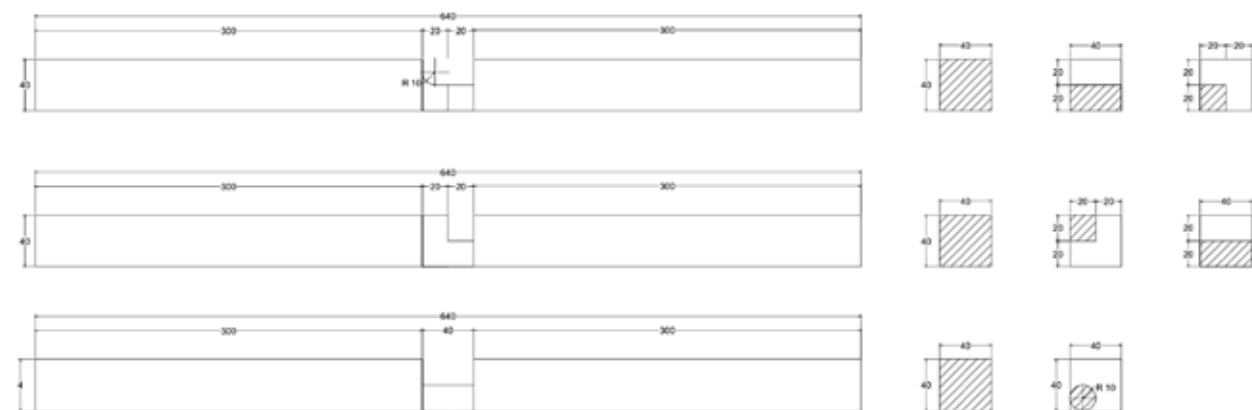
Chidori jest węzłem, który umożliwia łączenie form, bez trwałego spajania ich ze sobą, jednocześnie zapewniając całkowitą sztywność układu.

Ideą chidori jest modularność.

Ośmiokrotność węzła zastosowana w odpowiednim układzie stanowi jeden, sześcienny, rozkładalny moduł.

Na węzeł chidori składają się trzy komponenty - każdy z innym gniazdem. Węzeł został zawarty w układzie nieortogonalnym. Dodatkowe sześć komponentów łączone jest w sześciu gniazdach - trzech pojedynczych oraz trzech potrójnych. Nadbudowują one formę w taki sposób, aby wizualnie oddawała wrażenie dekonstrukcji sześcianu.

Taboret wykonano z drewna bukowego. W jego skład wchodzi 9 komponentów. Taboret jest całkowicie rozkładalny do płaskiej paczki

Instalacja haptyczna
współpraca: Maksymilian Bernady, Ewa Szymańska

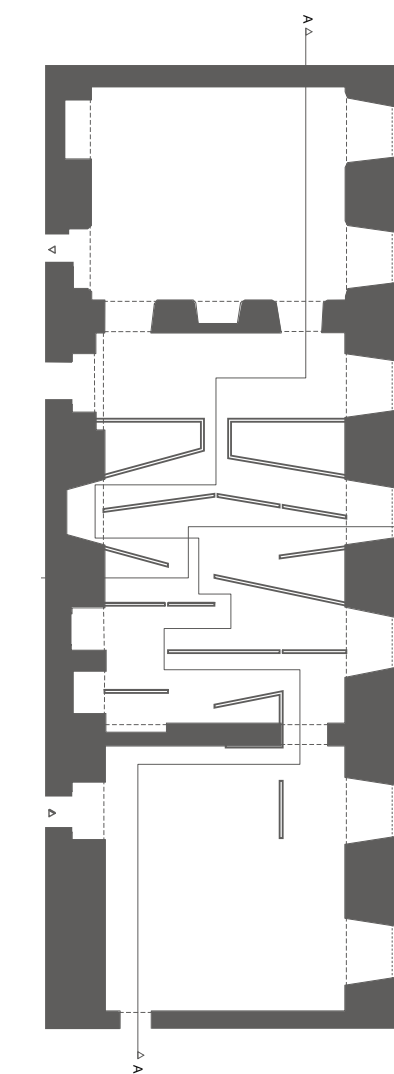
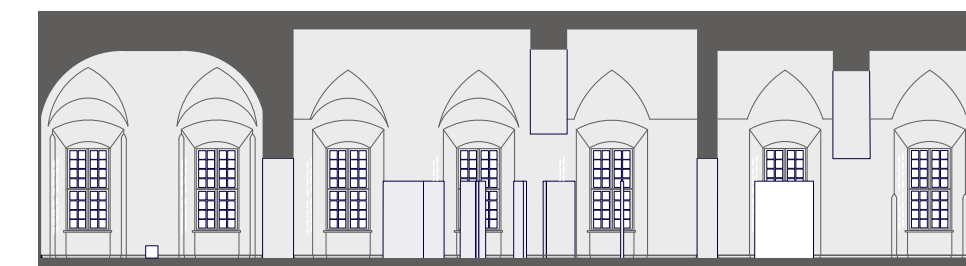
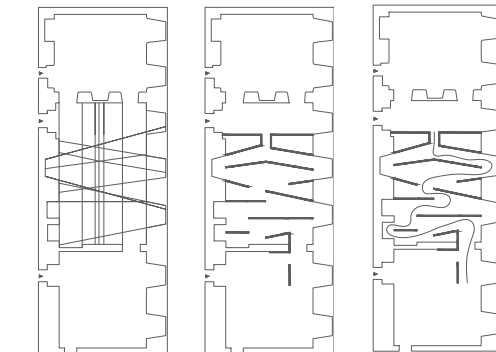
projekt konkursowy

Przestrzeń to forma zmysłowej naoczności, której poznanie rozpoczyna się od doświadczenia. Jej odbiór determinują nasze zmysły.

Niniejszy projekt podejmuje wyzwanie stworzenia instalacji, której elementy w nienachalny sposób angażują zmysł dotyku w odbiór przestrzeni, odbierając pryzmat wzroku. Subtelne różnicowanie powierzchni instalacji wymaga czujności ze strony odbiorcy, wyostrzając percepcję. Przestrzeń okazuje się cielesna.

wizualizacja projektu:

*Niepozorna, smukła, prostopadłościenna forma wita mnie na wejściu.
W tym pomieszczeniu nie znajduje się nic poza nią.
Intryguje mnie jej samotność.
Co ona oznacza? Co się za nią kryje?
Nie pozostaje nic innego, jak zmierzyć się z jej wnętrzem.
Podchodzę bliżej.
Zauważam, że skrywa ona w sobie mnóstwo detalu.
Jej drobna, zróżnicowana tekstura jest niczym hold oddany zmysłowi dotyku.
Nie mogę się powstrzymać, chcę ją poczuć.
Przykładam, początkowo niepewnie, opuszek palca, nie wiem, czego się spodziewać.
I tak, nawiązując łączność z tym, co zastaję, kroczę przed siebie.
To dopiero początek,
lewa dłoń płynnie przechodzi dalej.
Kruchość, chropowatość i szorstkość przeciwstawia się miękkości, jedwabistości i stałości.
Krażąc korytarzami zmysłów zaczynam odróżniać ciepło od zimna.
Mam świadomość jednostajności i ziarnistości.
Te doświadczenie sprawia, że odczuwam na nowo.
Nigdy wcześniej nie przykładałam tak ogromnej uwagi do tego, co dzieje się pod opuszkami moich palców.
Przymykam oczy.
Czuję każdą nierówność, każde wyłobienie, każdy ubytek, każdą zmianę kierunku.
Nagle napotkanie gładzi sprawia, że staję się spokojna i kroczę dalej pewnie przed siebie.
Jednak do samego końca nie zatracam czujności, bo mam świadomość tego, że każde kolejne muśnięcie może wprowadzić nową, nieznaną mi, wartość.
Co będzie dalej? Którą drogą podążyc?
Co zastanę na samym końcu?*

Fluid future of Detroit

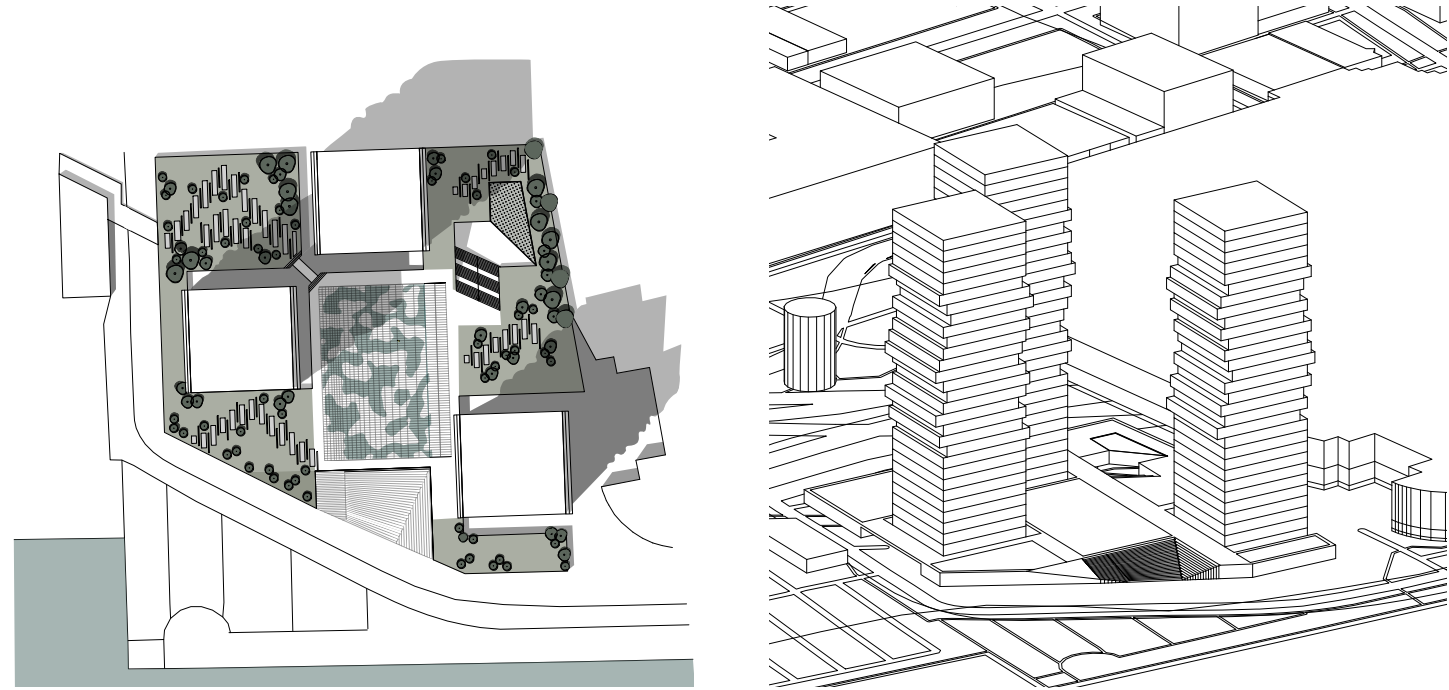
współpraca: Maksymilian Bernady, Emilia Cholewa, Nikodem Cisowski, Ewa Szymańska, Marta Walkowiak

projekt konkursowy

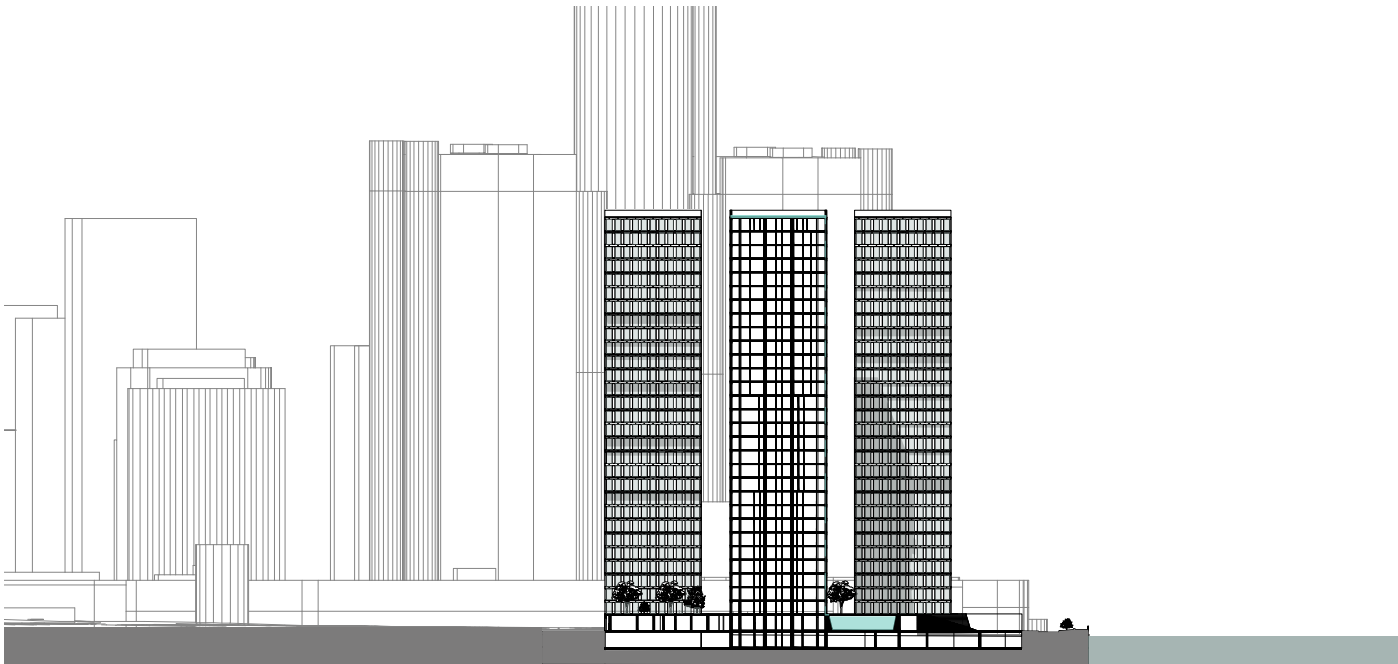
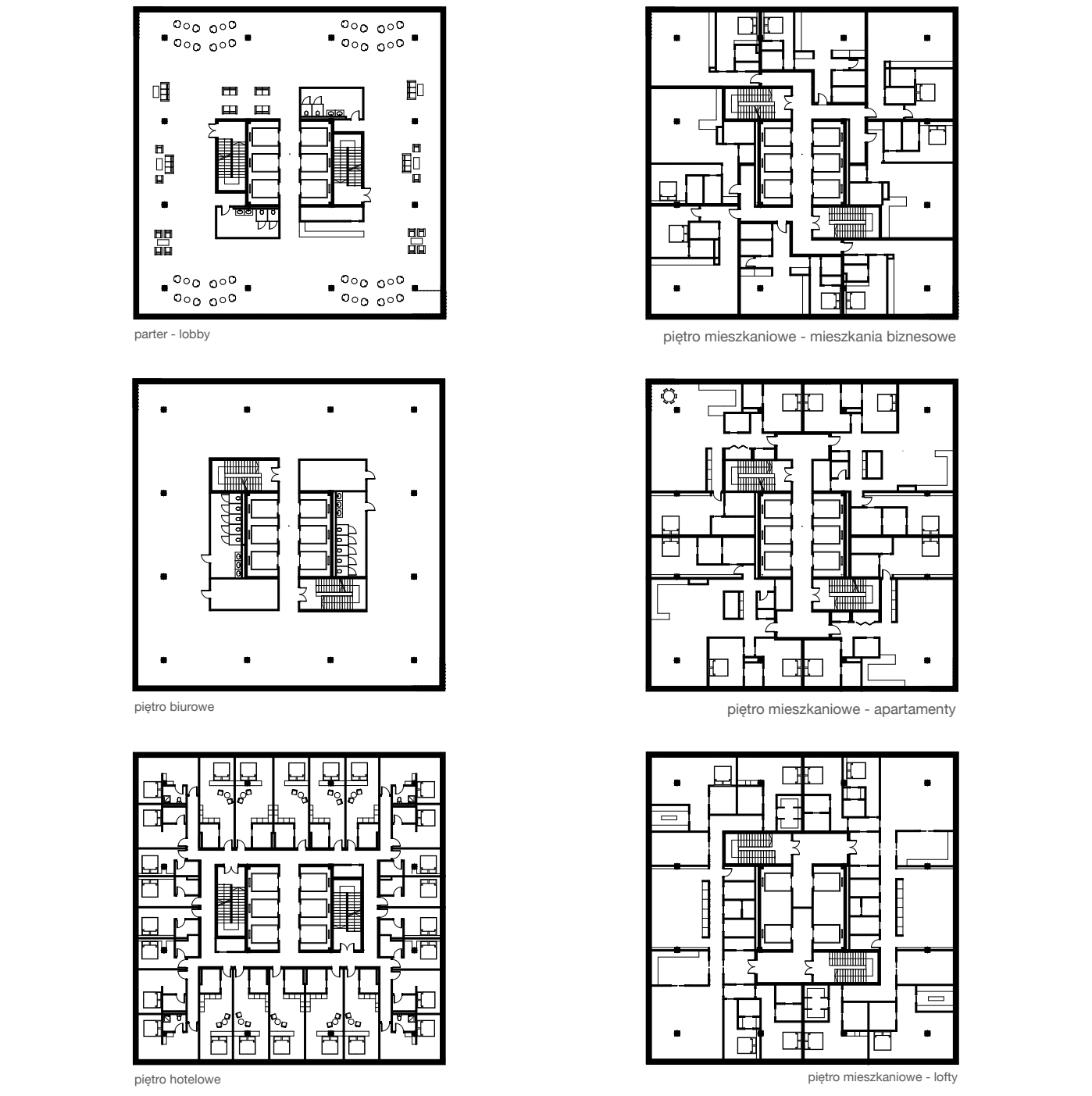
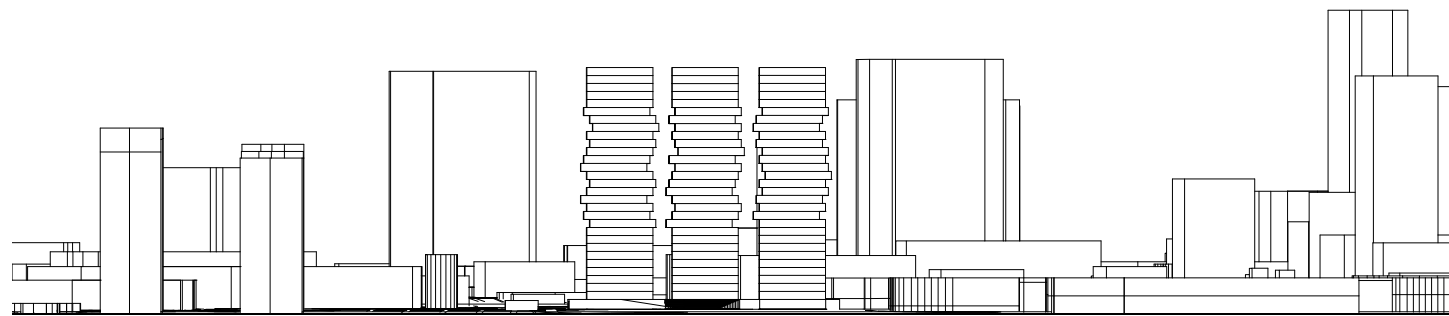
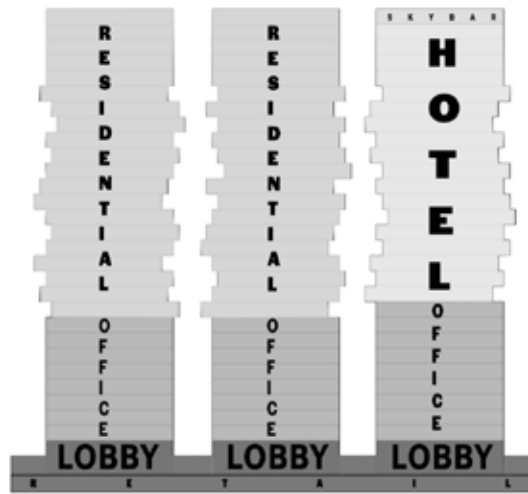
Bogactwo walorów estetycznych oraz siła oddziaływania psychologicznego wody sprawia, że ma ona istotne znaczenie dla podniesienia wartości przestrzeni miejskiej. Różnorodność form wodnych i ich psychologiczne interakcje mają kluczowe znaczenie dla poprawy jakości przestrzeni architektonicznej zarówno w aspekcie estetycznym, jak i funkcjonalnym.

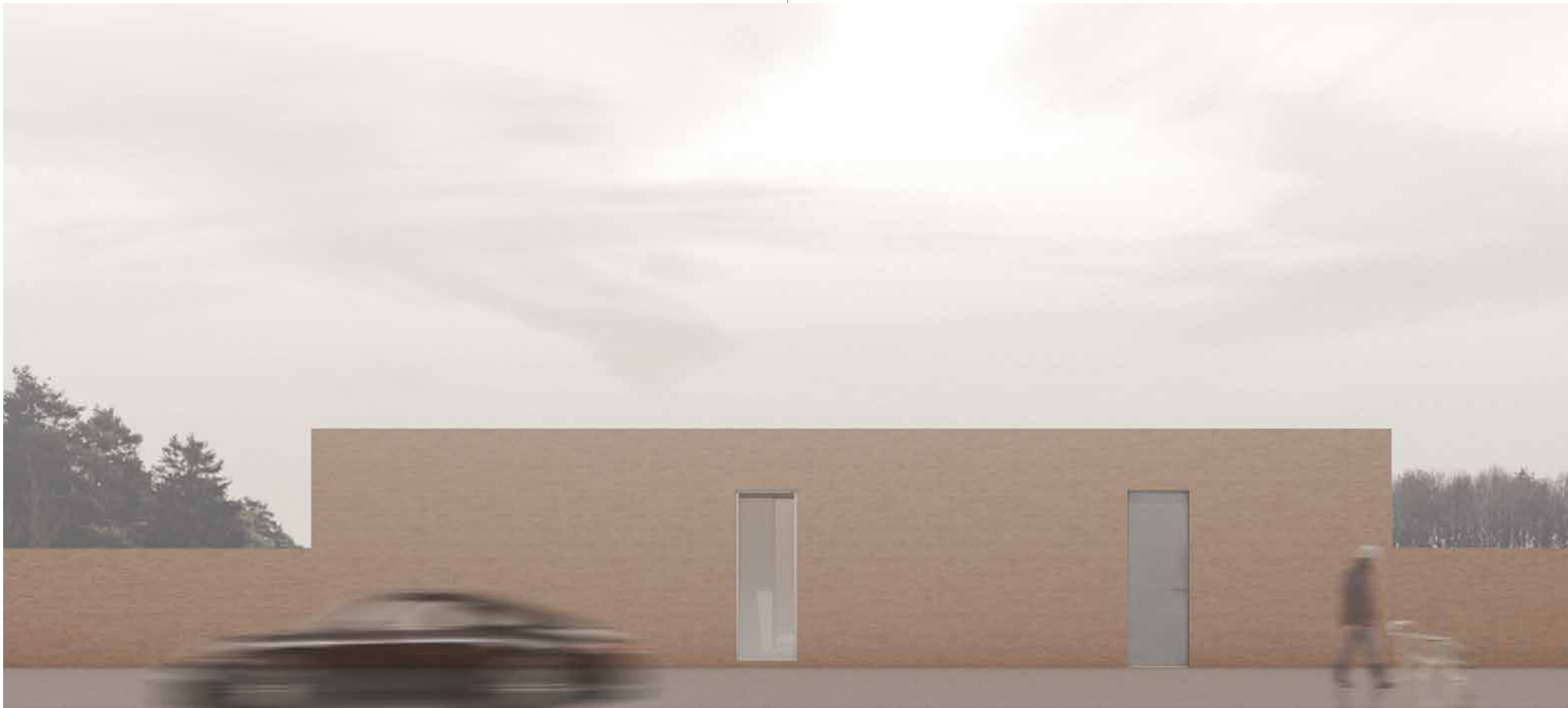
Efekt odbicia w statycznym lustrze wodnym od wieków służy zwielokrotnieniu formy, podkreśleniu rytmu, optycznej zmianie proporcji budynku i wysublimowaniu architektury. Większość ikonicznej architektury nadbrzeża byłaby tylko martwymi rzeźbami w zatłoczonym mieście bez obecności samej wody. W projekcie woda jest nie tyle dopełnieniem architektury, co jej żywotnym elementem, który nadaje formie wyrazistą siłę.

Fluid Future of Detroit składa hold rzece i samej wodzie, rewitalizując przestrzeń publiczną, jako przykład wykorzystania cyklu hydrologicznego.

Wodna ekspozycja pierwszego planu w postaci kałuż pozwala na obejrzenie rozległej panoramy miasta i jego architektonicznych dominant, potęgując wrażenie unoszenia się między ziemią a niebem. Płynne wstęgi wody tworzą ażurową rzeźbę obramowującą widoki, jednocześnie stanowiąc miękkie, półprzezroczyste ekran oddzielający przestrzeń wypoczynku od zatłoczonej ulicy. Niewyraźna wizja Detroit jest nie tylko inspirowana ruchem wody, ale także przez niego ukształtowana. Zastosowanie statycznych i powtarzalnych form w określony, rytmie tworzy dynamiczne napięcie dopełniające formę odbiciem wieżowców.

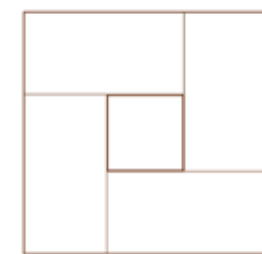
Villa Laterem

współpraca: Maksymilian Bernady

projekt konkursowy

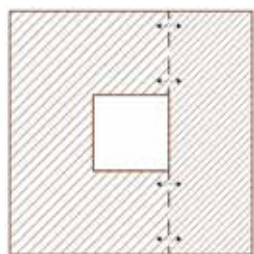
Villa Laterem to projekt koncepcyjny domu, który w swoim założeniu ma stanowić equilibrium pomiędzy nowoczesnością, a tradycją zarówno w sposobie jego zamieszkiwania, jak i struktury budowlanej. Pomysł na tak radykalny, geometryczny plan zrodził się wraz z zapoznaniem się ze słynnym cytatem Miesa van der Rohe: Architecture starts when you carefully put two bricks together, który stał się fundamentalną myślą współczesnej architektury i sztuki budowania (baukunst). Bryła osadzona na rzucie kwadratu wynika ze złączenia ze sobą czterech identycznych modułów będących pięciokrotnością proporcji klasycznej cegły formowanej ręcznie (210x100x65mm).

Dom ten w założeniu ma być połączeniem ekstremalnie funkcjonalnej otwartej przestrzeni z kameralnością poszczególnych stref (czytelnia, biuro, sypialnie). Surowość betonowych wykończeń wewnątrz uzupełnia się z rustykalnością cegły klinkierowej na elewacjach, których ruda tona wdziernie się do monochromatycznego wnętrza poprzez patio będące małą oazą w sercu domu, zaś ażurowa ścianka oddzielająca strefę prywatną od ogólnej coziennie pozwala cieszyć się mieszkańcom subtelną grą światła i cienia na ścianach i posadzkach.

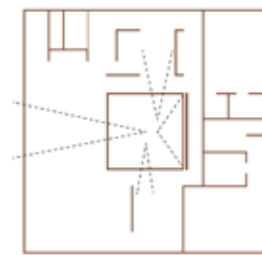
MODUŁ

Dom powstał z kompozycji czterech identycznych modułów czerpiących swoje wymiary z proporcji cegły formowanej ręcznie (210x100x65mm)

STREFY

Poprzez prosty geometryczny układ rzut dzieli się na strefę ogólną (dzienną) oraz prywatne pokoje (nocną) w 1/3 boku.

WIDOKI

Centralne patio daje możliwość „podejrzenia” życia współlokatorów w każdą stronę z wyjątkiem przejścia w strefie prywatnej. Zapewnia to ażurowa ścianka ceglana pełniąca funkcję wizualnego buforu.

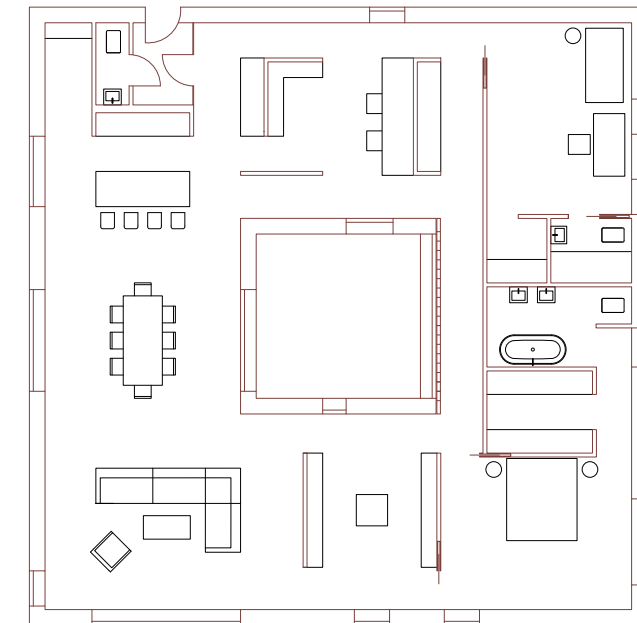
KOMUNIKACJA

Komunikacja wewnątrz domu w dużej mierze rozgrywa się na otwartym planie. Strefa prywatna posiada swój wewnętrzny korytarz, który płynnie łączy się z głównymi ciągami komunikacyjnymi domu

makieta studyjna - studium przestrzeni

rzut

elewacja frontowa

elewacja boczna

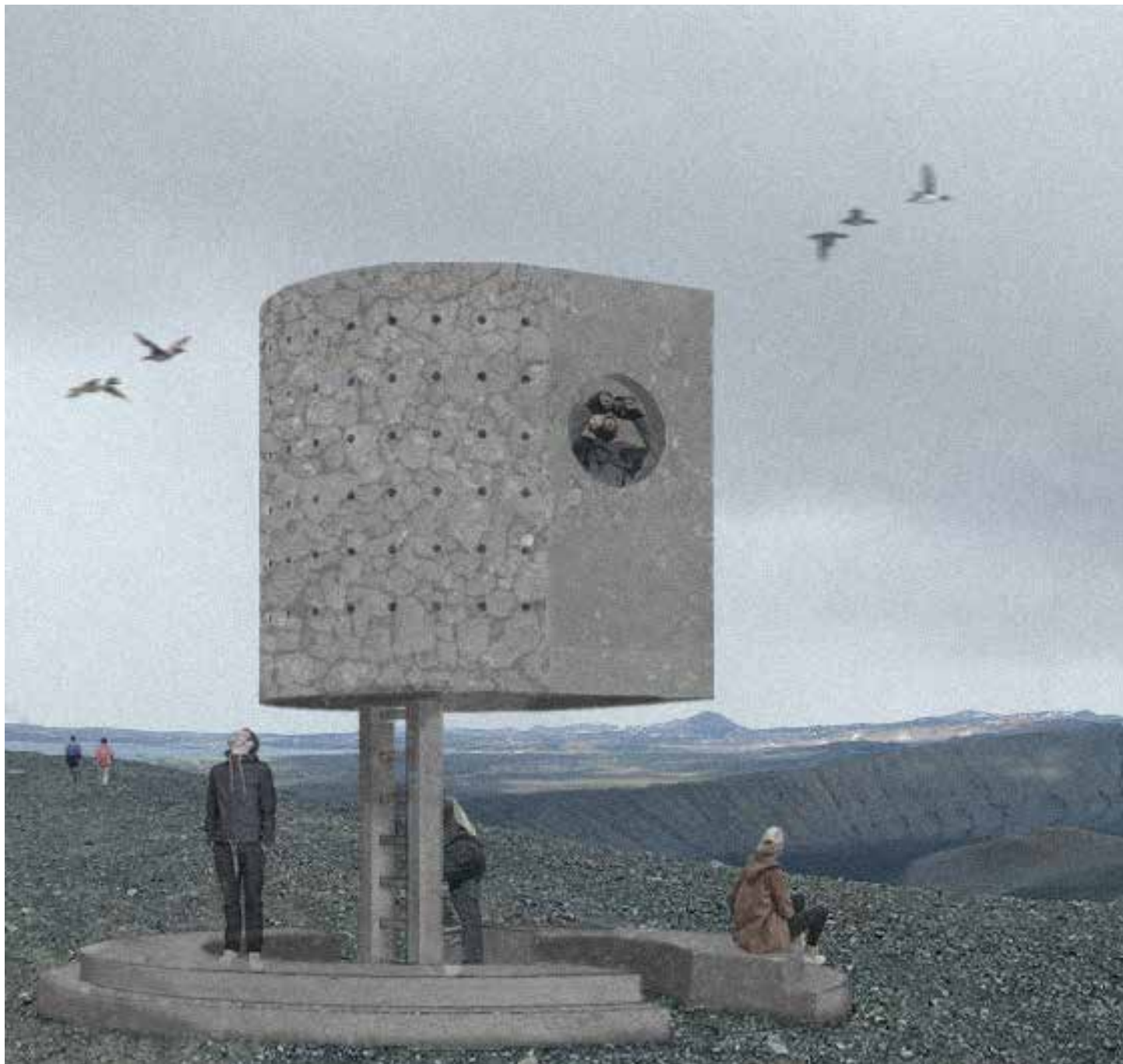

elewacja tylna

elewacja boczna

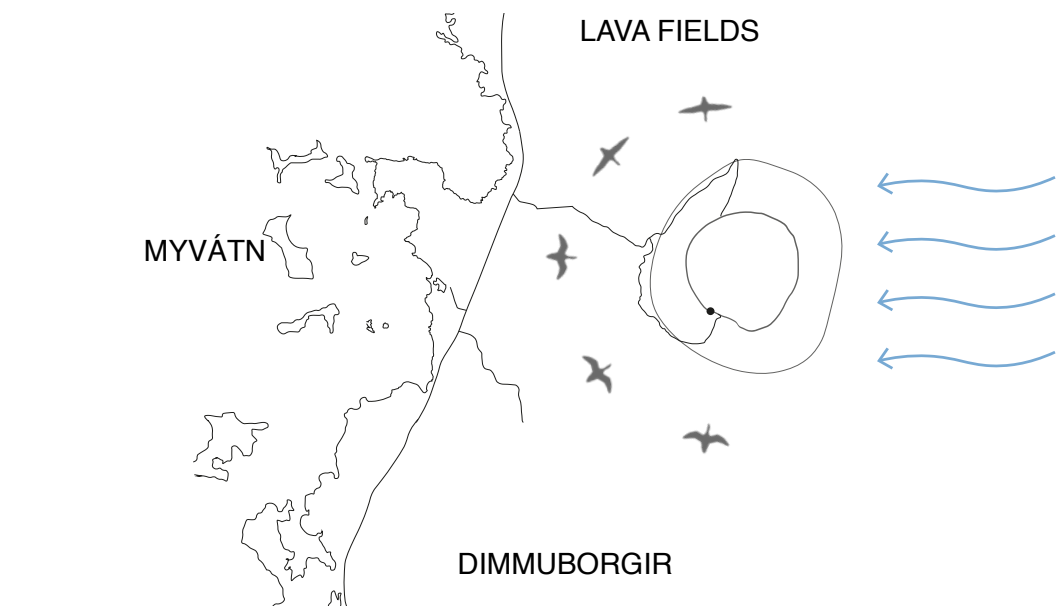

co - existence
współpraca: Mikołaj Gruszczyński

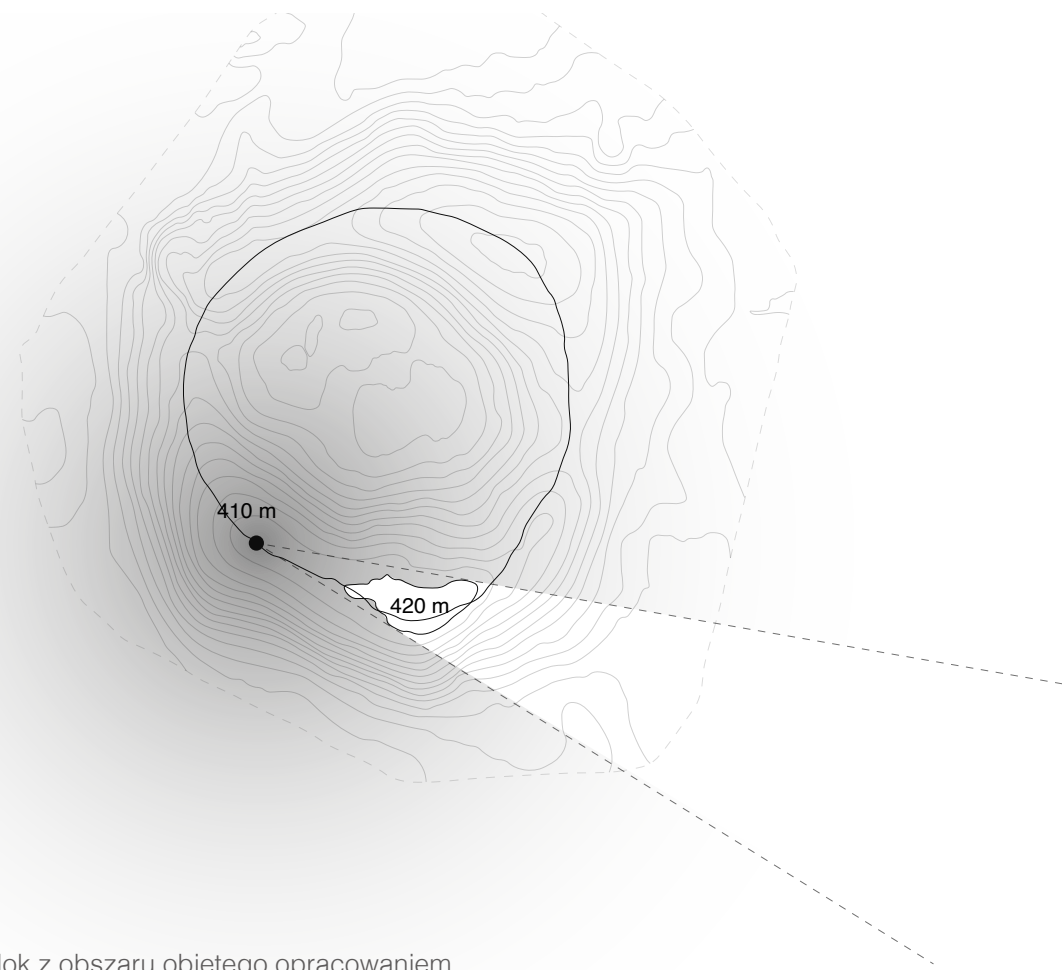
projekt konkursowy
mgr inż. arch. Łukasz Spychaj

Projektowany punkt widokowy znajduje się na kraterze wulkanu Hverfjall w regionie jeziora Myvatn, jest to obszar łączący aktywność wulkaniczną z bioróżnorodnością naturalną szczególnie obfitą w różne gatunki ptaków zamieszkujących brzegi jeziora. Region ten stanowi kluczowy element Islandzkiego Szlaku Ptaków, który każdego roku gromadzi turystów z całego świata. Barrow's Goldeneye to kaczka spotykana w Europie wyłącznie na północy Islandii. W odróżnieniu do innych gatunków - woli ona gniazdować na polach lawy, nawet kilometry od wody. Z powodu skrajnego niedoboru drzew okoliczni mieszkańcy rozwinęli tradycję budowania budek lęgowych wokół swoich domów, co stało się dla nich ważnym elementem tożsamości kulturowej.

Propozycja stworzenia 360-stopniowego punktu widokowego na wulkanie skupia się na zakorzenionej w regionie kwestii koegzystencji człowieka i ptaka, na przykładzie gatunku Barrow's Goldeneye.

kierunki mające wpływ na obszar opracowania

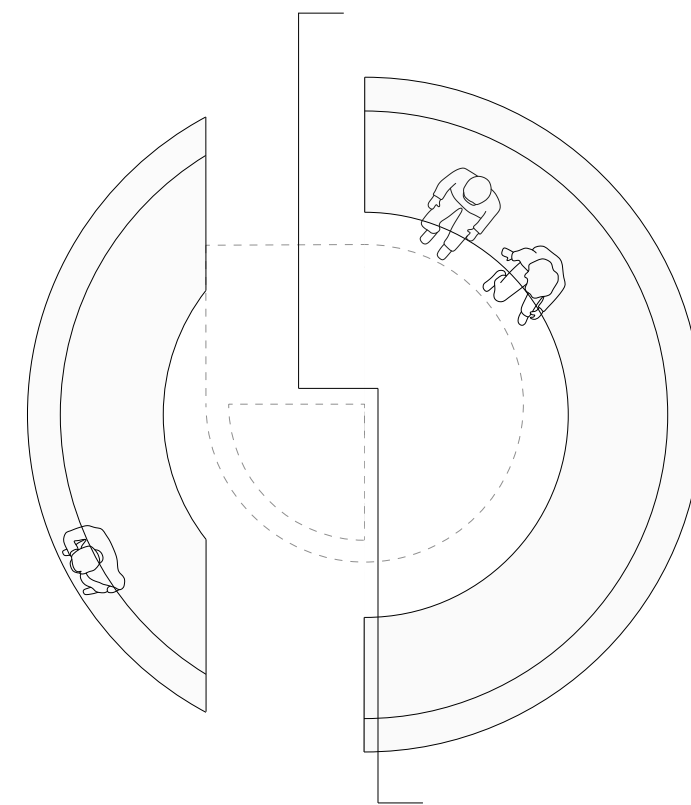

widok 360
■ niezakłócony widok z obszaru objętego opracowaniem

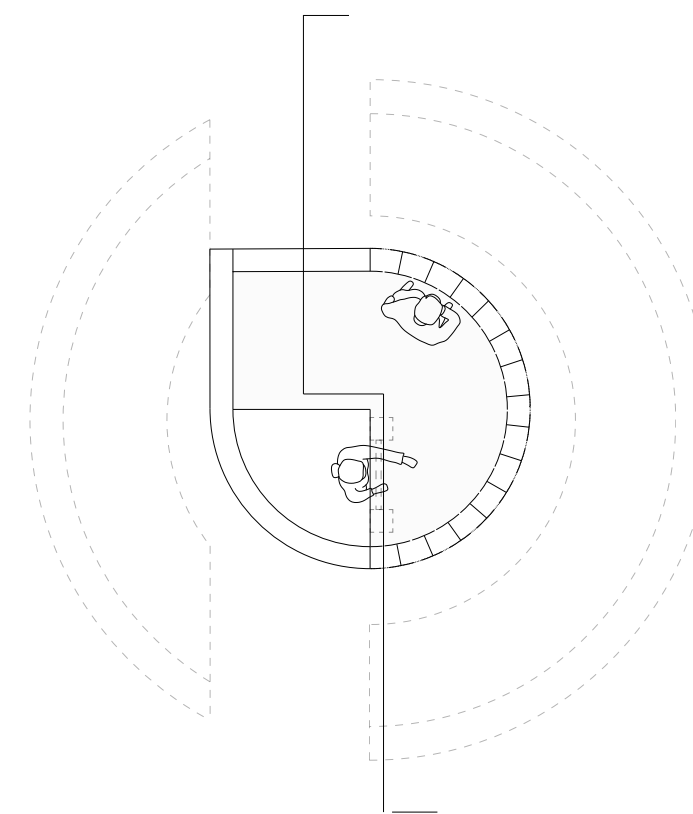
Miejsce na samym wulkanie stanowi niemal idealny punkt widokowy 360 stopni, ponieważ znajduje się na wysokości 410 metrów nad poziomem morza. Podjęto decyzję o skupianiu się na kierunku południowo-wschodnim, gdzie występuje niewielkie wzniesienie blokujące część widoku w zasięgu pola widzenia.

Dlatego punkt widokowy składa się z dwóch kondygnacji - jednej na poziomie terenu, otwartej ze wszystkich stron, drugiej podniesionej i ukierunkwanej na konkretny kierunek widzenia.

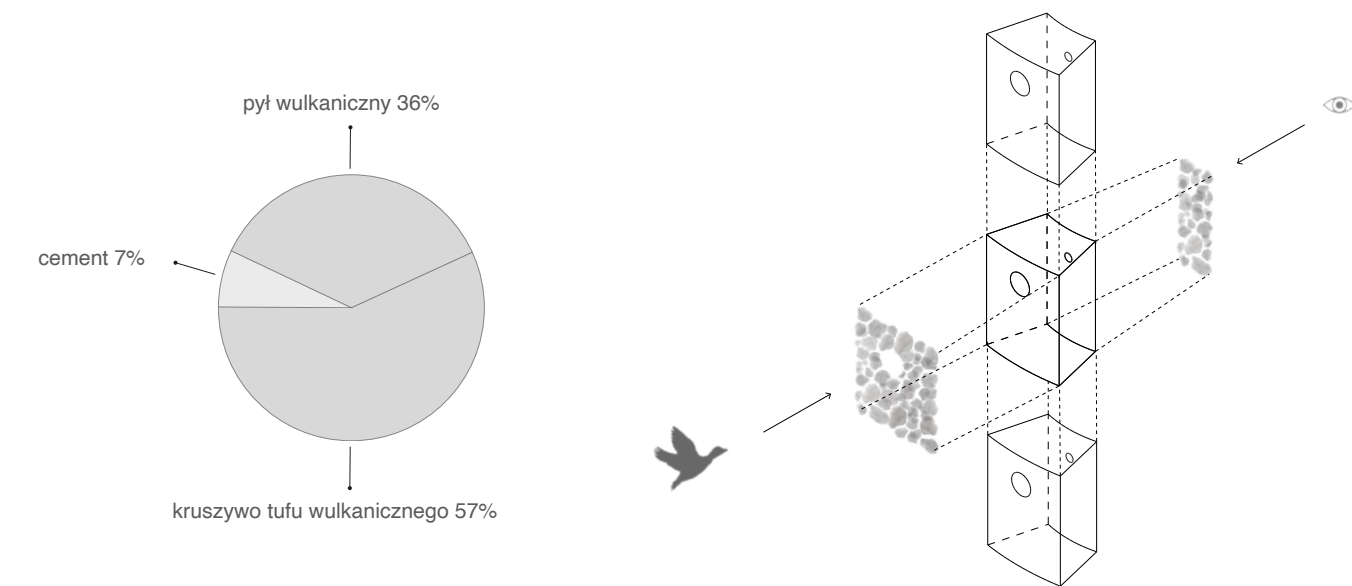
Rozmiar punktu obserwacyjnego został zmniejszony, aby zapewnić minimalną ingerencję we wrażliwe środowisko naturalne Hverfjall, zachowując jednocześnie maksymalną funkcjonalność zarówno dla ptaków, jak i ludzi.

rzut przyziemia

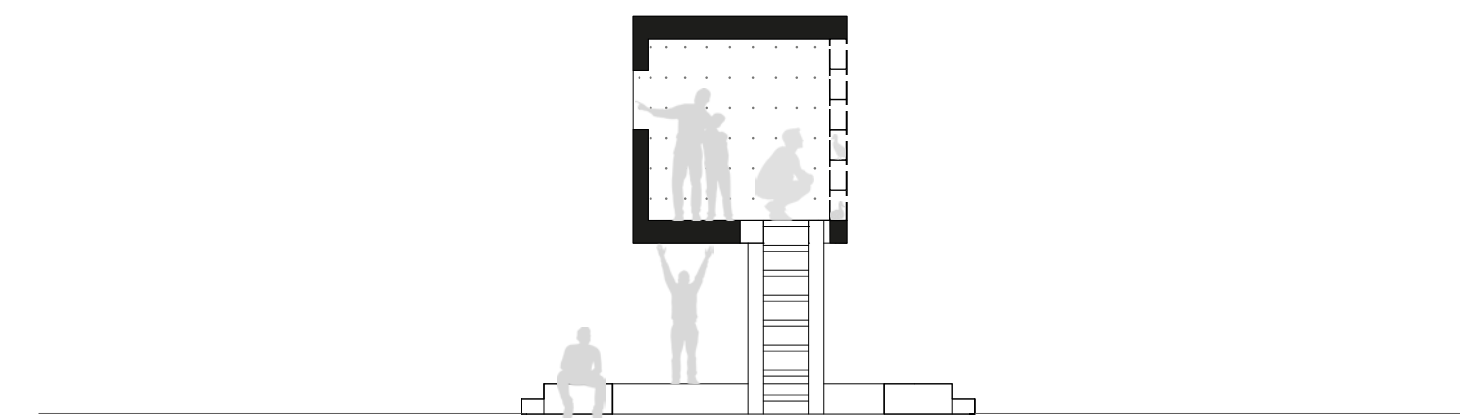
rzut kondygnacji nadziemnej

stosunek mieszanki betonowej
■ na miejscu - 93%
■ do dostarczenia - 7%

aksonometria budek lęgowych
wymiary 20x30x40 cm

Na 226 centymetrach nad poziomem terenu, poza zasięgiem odwiedzających, modułowe budki lęgowe są ułożone jedna na drugiej, tworząc zakrzywioną ścianę. Usytuowane są one w kierunku Myvatn i pół lawy, gdzie rezydują kaczki Goldeneye Barrow. Każda budka ma z tyłu otwór, dzięki któremu odwiedzający mogą zajrzeć do środka bez zakłócania spokoju ptaków. Moduły wykonane są z betonu zawierającego popiół wulkaniczny i tuf zbierany na miejscu, z dodatkową zewnętrzną warstwą skał wulkanicznych dla izolacji termicznej. Ściana północno-wschodnia chroni zwiedzających przed ostrymi wiatrami, a otwór na południowym-wschodzie zapewnia widok.

przekrój

Grunwald - projekt zagospodarowania przestrzennego

współpraca: Magdalena Burdajewicz, Mikołaj Gruszczyński
 Agata Jeziorna, Jakub Wichtowski, Jan Zieliński.

mgr inż. arch. Tomasz Osieglowski

Punkt wyjścia do rozważań projektowych stanowiła zastana tkanka działki oraz jej najbliższego otoczenia. Sąsiadując z dwoma zamkniętymi osiedlami - Osiedlem Ułańskim oraz City Parkiem - dążono do przeciwstawienia się tejże tendencji maksymalnie udostępniając przestrzeń kwartału. Projektowany kwartał ma zaoferować skrót poprzez diagonalną arterię komunikującą ulicę Ułańską z Matejki. Stawiając użytkownika na pierwszym miejscu skupiono się na stworzeniu różnorodnych przestrzeni. Chcąc zachować różnorodność całego kwartału - funkcje poszczególnych obiektów zostały przemieszane między sobą. Aby zwiększyć atrakcyjność głównej arterii przyziemia budynków mieszkalnych przeznaczono na lokale usługowo-biurowe. Przyczynia się to do zapewnienia ciągłości funkcjonowania kwartału w ujęciu dobowym. Istotnym aspektem projektu jest dominacja przestrzeni zielonych. Projektując zabudowę skupiono się na wpisywaniu budynków w zieleni. Ruch kołowy ograniczono do minimum - kierując samochody do parkingów podziemnych. Ruch wewnątrz kwartału odbywa się na zasadach idei Spielstrasse. Poprzez zastosowanie takiego zabiegu ulice stają się miejscami wspólnymi funkcjonującymi na zasadach placów w typowym ujęciu urbanistycznym.

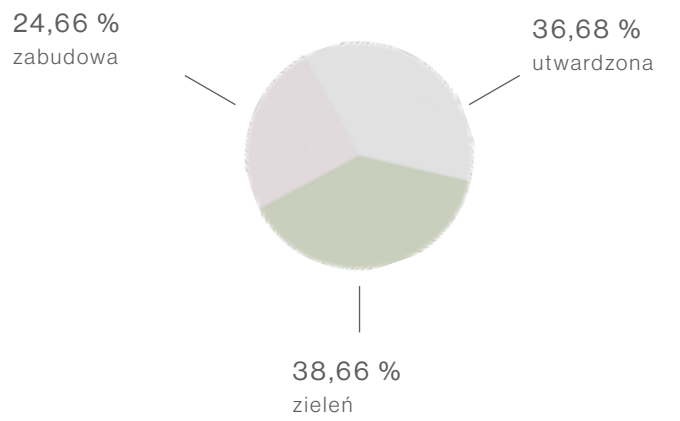

schwarzplan

funkcje

- mieszkaniowa
- biurowa
- dom kultury
- usługowa
- mieszkaniowo-biurowa
- kultura
- mieszkaniowo-usługowa

bilans powierzchni

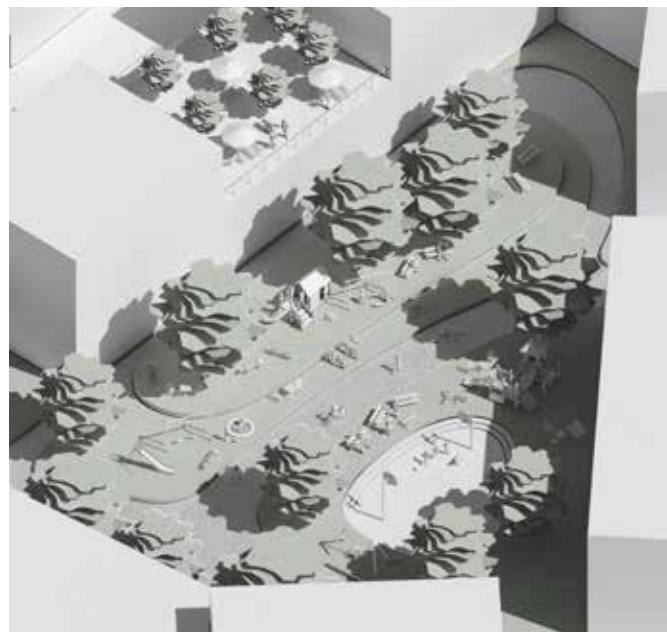
widok aksonometryczny parku od ul. Grunwaldzkiej

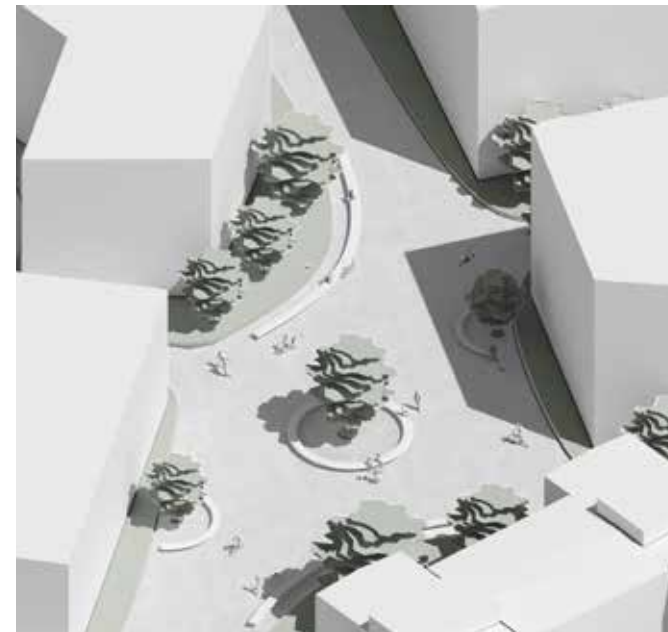
ruch pieszo-rowerowy + parkingi

przestrzeń zielone

widok aksonometryczny przestrzeni rekreacyjnej

widok aksonometryczny placu wewnątrz założenia

studium napięć w przestrzeni
XIII Pracownia Rysunku

dr Adam Nowczyk ad.

linearne studium przestrzeni
XIII Pracownia Rysunku

dr Adam Nowczyk ad.

